

РЕШЕНИЕ

№ 982

гр. София, 18.02.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 3 състав,
в публично заседание на 17.01.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ива Кечева

при участието на секретаря Мариана Велева и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **9452** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административно - процесуалния кодекс (АПК) вр. чл. 124, ал. 1 от Закона за държавния служител (ЗДСл).

Образувано е по жалба, подадена от Г. Х. С., ЕГН [ЕГН], чрез адв. Ц. И., срещу заповед № РД-15-1046 от 27.08.2021 г., издадена от министъра на земеделието, храните и горите, с която е прекратено служебното правоотношение с жалбоподателя на основание чл. 107, ал. 1, т. 5 и чл. 108 ЗДСл.

С жалбата се иска отмяна на оспорената заповед, поради допуснати нарушения на административнопроизводствените правила и противоречието ѝ с материалния закон. Твърди се, че в оспорената заповед не са изложени мотиви и факти, които да обосноват обективна невъзможност жалбоподателят да изпълнява служебните си задължения, което се явява самостоятелно основание за отмяната на акта. Посочва се, че служебното правоотношение на жалбоподателя с министъра на земеделието датира от 2014 г., като до момента на връчването на процесната заповед, той е бил повишаван в ранг и преназначен на по-висока длъжност. Изложени са доводи, че основанието за прекратяване на служебното правоотношение, посочено в заповедта, не е подкрепено от наличието на необходимите три условия кумулативно, приети в константната практика, които биха могли да доведат до обективна невъзможност служителят да изпълнява служебните си задължения.

В хода на съдебното производство жалбоподателят се представлява от адв. Й., която моли съда да отмени обжалвания акт по съображения, изложени в жалбата. Позовава

се на ТР № 4/2004 г. на ВАС на РБ, според което липсата на мотиви в административния акт съставлява основание за отмяната му. Сочи, че жалбоподателят е бил в законен платен годишен отпуск, което обстоятелство не обосновава обективна невъзможност за изпълнение на задълженията му. Претендира присъждане на разноските по делото. Прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение, претендирано от ответника.

Ответникът - министърът на земеделието, храните и горите, чрез процесуалния си представител адв. К., изразява становище за неоснователност на жалбата. Счита, че видно от доказателствата, жалбоподателят е бил в изключително продължителен отпуск. В писмени бележки систематизира твърденията, като излага становище, че поради изключително дългия период на неизпълнение на служебните задължения на една от най-важните и отговорни длъжности в министерството, жалбоподателят, към датата на издаване на заповедта, се е намирал в обективна невъзможност да продължи да изпълнява задълженията си като главен секретар, което е и основанието за издаване на заповедта за прекратяване на служебното му отношение. Позовава се на чл.56 от ЗДСл, в който законодателят е предвидил нормален период за ползване на платен годишен отпуск от 20 работни дни. Претендира присъждане на адвокатско възнаграждение и счита за неоснователно възражението за размера на адвокатския хонорар.

Представителят на СГП изразява становище за основателност на жалбата.

Съдът, след като се запозна с приетите по делото доказателства и становищата на страните, намира за установено от фактическа страна следното:

Установява се, че към датата на издаване на оспорената заповед, жалбоподателят е заемал длъжността главен секретар, с ранг II младши в Министерство на земеделието, храните и горите

Със заявление от 26.04.2021 г. Г. С. е поискал разрешение от министъра на земеделието, храните и водите за ползване на платен годишен отпуск в периода от 11.05.2021 г. до 03.09.2021 г. включително, като бъдат включени неоползотворените полагащи му се дни за платен годишен отпуск в размер на 26 дни за календарната 2019 година, 25 дни за 2020 година и 32 дни за 2021 година.

Със заповед № РД-15-О-1070/05.05.2021 г. на министъра на земеделието, храните и горите, на осн. чл.56, ал.1 и чл. 50, ал.2 ЗДСл, на служителя е разрешено ползване на платен годишен отпуск в размер на 26 дни за 2019 г., 25 дни за 2020 г. и 32 дни за 2021 г., считано от 11.05.2021 г. до 03.09.2021 г. включително.

Със заповед № РД11-40 от 10.05.2021 г. на министъра на земеделието, храните и горите, на осн. чл.84, ал.1 и ал.2 ЗДСл, във връзка с отсъствието, поради ползване на законоустановен платен годишен отпуск на главния секретар, в периода от 11.05.2021 г. до 03.09.2021 г. включително, е разпоредено Д. С. - Г. – директор на дирекция „Финанси и управление на собствеността“, да замества Г. С. – главен секретар на Министерство на земеделието, храните и горите, в посочения период.

Със заповед № РД11-41 от 11.05.2021 г., издадена от министъра на земеделието, храните и водите, е допълнена т. 2 от заповед № РД11-40 от 10.05.2021 г., като на заместника Д. С. – Г. са възложени следните задължения: да издава заповеди за ползване на платен и неплатен годишен отпуск на служителите в министерството, както и прекратяването им; да издава заповеди за заместване на отсъстващ служител; да издава заповеди за командировка на служителите в страната и чужбина, както и заповеди за предоставяне на служителите, за управление, на служебни леки

автомобили.

Представена е длъжностна характеристика за длъжността „главен секретар“ в Министерство на земеделието, храните и горите, от която е видна йерархическата връзка с останалите звена, както и преките задължения на главния секретар, изброени в т.5 от 5.1 - 5.24.

С оспорената заповед № РД-15-1046 от 27.08.2021 г., издадена от министъра на земеделието, храните и горите, считано от 07.09.2021 г. е прекратено служебното правоотношение с Г. Х. С., на длъжност главен секретар, на основание чл. 107, ал. 1, т. 5 и чл. 108 ЗДСл. Като причина за прекратяване на служебното отношение е посочена обективна невъзможност държавния служител да изпълнява служебите си задължения.

При така установеното от фактическа страна Административен съд София - град, в решаващия състав, формира следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима, като подадена в рамките на преклузивния срок по чл. 149, ал. 1 АПК и от надлежна страна, а разгледана по същество е основателна.

Административният акт е издаден от компетентен административен орган и в предвидената с чл. 108, ал. 1 ЗДСл писмена форма. Посочено е правното основание за прекратяване – чл. 107, ал. 1, т. 5 ЗДСл и придобитият ранг на държавна служба – II старши.

Съгласно чл. 107, ал. 1, т. 5 ЗДСл органът по назначаването прекратява служебното правоотношение без предизвестие, когато е налице обективна невъзможност държавният служител да изпълнява служебните си задължения, извън случаите по чл. 103, ал. 1, т. 3 ЗДСл. В ЗДСл липсва легална дефиниция на понятието "обективна невъзможност", но съдебната практика по приложението на чл. 107, ал. 1, т. 5 ЗДСл непротиворечиво приема, че за да е налице хипотезата на тази правна норма е необходимо да бъде установено осъществяването на три кумулативни предпоставки: да е създадена нова фактическа обстановка; тя да води до невъзможност за изпълнение от служителя на задълженията по съответната длъжност; причините за тази невъзможност, да не зависят от волята на страните по служебното правоотношение.

Прекратяването на служебното правоотношение с жалбоподателя е мотивирано от ответния орган с наличието на обективна невъзможност същият да изпълнява служебните си задължения. В оспорената заповед обаче липсва изложение на фактите и обстоятелствата, мотивирали органа да прекрати служебното правоотношение на служителя именно на това правно основание. Налице е допуснато съществено нарушение на административнопроизводствените правила и по конкретно на чл. 108, ал. 1 от ЗДСл, който изисква в случаите по чл. 107, ал. 1, т. 5 от ЗДСл да се посочват и фактическите обстоятелства, обуславящи обективната невъзможност за изпълнение на служебните задължения. В случая конкретни фактически обстоятелства относно твърдяната обективна невъзможност служителят да изпълнява служебните си задължения липсва.

Оспорената заповед противоречи и на материалния закон.

Фактическите обстоятелства, въз основа на които ответният орган е приел, че е налице основание за прекратяване на служебното правоотношение са изложени едва в настоящото съдебно производство. Съгласно изложеното в писмо № 94-2162/21.09.2021 г. от директор дирекция Човешки ресурси в МЗХГ, Г. С. е ползвал платен годишен отпуск, считано от 11.05.2021 г. до 03.09.2021 г., общо в размер на 83

работни дни, разрешен му от министъра на земеделието, храните и горите. Във връзка с важността на функциите и задачите, изпълнявани от главния секретар, е прието, че отсъствието на титуляра за продължителен период от време би могло да доведе до липса на ефективен административен контрол в администрацията.

В разглеждания случай не се установява кумулативното осъществяване на правнорелевантните предпоставки за наличие на обективна невъзможност по смисъла на чл. 107, ал. 1, т. 5 от ЗДСл. Не е налице новосъздадена фактическа обстановка, която да води до невъзможност служителят да изпълнява служебните си задължения и причината за това да не зависи от волята на страните по правоотношението. От приетите по делото доказателства се установи по несъмнен начин, че жалбоподателят е ползвал платен годишен отпуск, разрешен му по законоустановения за това ред. Налице са насрещни волеизявления на страните по служебното правоотношение за разрешаване и ползване на платен годишен отпуск от Г., като органът по назначаване не е упражнил правомощието си, предвидено с чл.58, ал.1 ЗДСл, да прекъсне ползването на същия. Ето защо, дори и да се приеме, че през процесния период е била налице обективна невъзможност жалбоподателят да изпълнява служебните си задължения, то тя е в резултат на изрично изразена воля от страните по служебното правоотношение.

По гореизложените съображения следва да се приеме, че оспорената заповед е издадена в нарушение на административнопроизводствените правила и в противоречие с материалния закон, поради което подлежи на отмяна.

С оглед изхода на делото и на основание чл. 143, ал. 1 АПК в полза на жалбоподателя следва да бъдат присъдени направените по делото разноски, в размер на 1080 лв. - платено адвокатско възнаграждение, съгласно договор за правна защита и съдействие от 09.09.2021 г. Възражението на ответника за прекомерност на платения адвокатски хонорар е неоснователно предвид фактическата и правна сложност на делото и обема на извършената правна защита и съдействие от процесуалния представител на жалбоподателя.

Воден от горното, Административен съд София-град, I отделение, 3 състав

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ по жалба, подадена от Г. Х. С., ЕГН [ЕГН], Заповед № РД-15-1046 от 27.08.2021 г., издадена от министъра на земеделието, храните и горите.

ОСЪЖДА Министерство на земеделието, храните и горите да заплати на Г. Х. С., ЕГН [ЕГН], сума в размер на 1 080 (хиляда и осемдесет) лева, представляваща разноски по делото.

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба пред Върховния административен съд, в 14 – дневен срок от връчване на препис от съдебния акт на страните.

СЪДИЯ: